Zevende Jaer. Nr 19. Zaterdag, 12 Mei 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 12 MEI.

De politiek van L. Napoleon.

Wy nemen uit een artikel, getiteld : *de staetkundige Zedeleer van Frankryk in de kwestie van Savoyen*, het volgende uit den *Economiste* over :

De keizer wilde zyne magt uitbreiden in Italië, en wat hy meest van al najoeg, was Nizza en Savoye. Hy sloot dan, gelyk zulks in de vorige eeuwen plaets had, een familie-verbond met koning Victor-Emmanuel, den afstand van dat grondgebied bepalende, op voorwaerde dat de domeinen des konings in Italië eene gelyke uitbreiding bekwamen. Op deze overeenkomst gegrond, zoekt en vindt hy een voorwendsel, om Oostenryk den oorlog aen te doen; hy tart het uit, en alhoewel Oostenryk het eerste is geweest om de vyandelykheden te verklaren, is men algemeen, zelfs in Frankryk, van gevoelen, dat hy de eerste en de eenige was, dien te willen. Hy verklaert voor de italiaensche zaek een geestdriftigen en belangloozen iever; hy zet, met al den schyn van de regtzinnigheid, een groot en nieuw grondbegin vooruit, dat hy het grondbegin der nationaliteiten noemt. Hy verovert Lombardië door twee bloedige veldslagen, en geeft het aen zynen bondgenoot, en, na eenige maenden diplomatische onderhandelingen en listen, wordt door zyne magtiging de koning van Sardinië, vorst van Parma en Piazenca en vikaris der Romagna.

Het is alsdan het oogenblik, om van hem de volbrenging zyner beloften te bekomen. De Savoijards, zyn, naer het zeggen der keizerlyke dagbladen, plotseling aengedreven door de begeerte om zich aen Frankryk te hechten. « De algemeene strekking der fransche pers, ontstaen buiten alle officieele aendryving » toont klaerblykelyk « dat het vraegpunt der aenhechting zich als van zelf heeft voorgedaen en als liggende in den aerd der zaken. » De drift der savoysche bevolking schynt zoodanig aen de bladen van het keizerryk, dat Frankryk het regt heeft er de vrye uitdrukking van te eischen... Na verloop van eenige weken zyn de gemoederen genoegzaem voorbereid, en plotseling verklaert de keizer in de troonrede, dat Frankryk Savoye van noode heeft; dat het dit land mag eischen, en hy vraegt het op eene manier welke geenen twyfel overlaet aen de natie over de vroegere overeenkomsten met het hof van Sardinië. En zelfs weinige dagen nadien, bevestigt M. Thouvenel, in eene zyner depechen, dat de wenschen der Savoijards niet door de stemming zouden moeten geraedpleegd worden, want Frankryk eischt Savoye in name *zyner* regten, niet in name van de hunne.

Wy wisten dat de politieke zedeleer nog in Frankryk zeer ten achter was, doch wy durfden niet gelooven, dat onze denkwyze zoo vroeg moest bevestigd worden, op eene zoo volledige en beklagelyke manier. Wat is dit inderdaed voor eene politiek, welke de fransche natie door hare goedkeuring aenmoedigt? Wanneer een man zich meester maekt van een goed, hetzy om het te bewaren, hetzy om het te verwisselen tegen het goed van een anderen, die hem geene enkele belediging heeft aengedaen, dit heet in 't fransch en in Frankryk, een *diefstal*. Wanneer hy gevoelens gebaert te hebben, welke hy niet bezit, dat heet huichelary; wanneer hy regtstreeks of onregtstreeks nopens de beweegreden, het doel zyner daden bedriegt; wanneer hy loochent wat hy weet waer te zyn, is dit voor 't minst veinzery. Hy die, in het byzonder leven, zich schuldig maekt aen eene dezer daden, onteert zich. Maer hier in plaets van oneer, spreekt men van roem, vindt men maer lof om de behendigheid, de vaderlandsliefde van het gouvernement te pryzen.

Deze onteering van het openbaer oordeel kan voor Frankryk maer nootlottige gevolgen hebben. Frankryk legt zich vrywillig den ban der natiën op; het laedt zich blygeestig het wantrouwen, de vyandelykheid van al de volkeren, welke het omringen, op den hals. Het is zyne grootheid en zyne magt niet, welke de algemeene bezorgdheid verwekt en aen Europa, met droevige vooruitzigten, zyne poogingen tot vergrooting doet zien. Neen : dat het sterk, magtig zy; dat zyne bevolking en rykdommen verdubbelen en zyn grondgebied zich uitbreide, niemand zal er zich over gestoord gevoelen, verschrikt over wezen, indien dit alles door eerlyke middels geschiedt; indien Frankryk zich beslist toont de regten te eerbiedigen van de andere volken, en in al zyne handelingen de waerheid en regtveerdigheid hulde te doen. Maer hier verklaert het om zoo te zeggen in 't aenschyn van Europa dat, voor zich alle vergrooting wettig is, welke de middels ook wezen; dat list en de magt toegelaten zyn, wanneer er kwestie is zyne te vergrooten en dat zyn eenig doel is, aen zyne belangen gehoor te leenen.

Eene natie, die dergelyke leeringen belydt, is eene gevaerlyke natie, en ware zy de onbeduidenste, de zwakste van allen, zy zou als zoodanig behandeld worden : alle vergrooting harer magt vermeerderd het openbaer gevaer...

Alle vrees van gevaer, welke Frankryk aen Europa inboezemt, is een gevaer voor Frankryk zelfs. Ook zou de grootste dienst, welke men het zoude kunnen bewyzen zyn, het terug te brengen tot de grondbeginselen eener eerlyke uitwendige politiek; en het te overtuigen dat er eene verhevener staetkunde bestaet dan die van de list en geweld, en dat de eenige sterke, noodzakelyke, de eenige natuerlyke grens, die is der regtveerdigheid.

Men houdt zich in het ministerie bezig, en jaerlyks wordt er gesproken van het afschaffen der Militie- of zoo welgenaemde Bloedwet.

Dat er veel te veranderen is aen die wet, trekt niemand in twyfel; maer het is hier, ongelukkiglyk zoo als met het afschaffen der oktrooi-regten, men zou soms de zaek nog meer bederven met eene andere wet in de plaets te stellen.

Er moet een leger zyn, en een duchtig leger, want de lucht is zwanger van onweders, en alle oogenblikken kan er een oproep moeten gedaen worden ten verdediging onzer onafhankelykheid, onzer nationaliteit.

Maer iemand soldaet maken tegen wil en dank! Iemand aen zyn huis, zyne geboorteplaets, zyne vrienden en kennissen, zyne bloedverwanten en ouders ontrekken! En dat in het vrye Belgenland!

Het gebruik — beter het misbruik — wil het zoo, en daer wordt verder niet aengedacht; men redeneert niet eens aen alle de slechte gevolgen, die daeruit voortvloeijen; alle de onregtveerdigheden, de knevelaryën, die er de hatelyke gevolgen van zyn.

Wy wilden wel, dat alle dagbladschryvers en deskundigen de zaek eens diep wilden doorgronden en middels beraemden om de wet der militie die veranderingen toe te brengen, die de vryheid der belgische jeugd en de noodzakelykheid der volks-verdediging te gelyk voldoen konden.

Het staetsbestuer geeft pryzen voor letterkunde, voor schilder- en toonkunsten, voor zoovele en zoo nutteloze zaken, ja zelfs voor kommediën- en theater stukken,

---

EEN REGTER.

Onder de raedsheeren in het parlement van Brittannie was er een man die uitscheen door zyn groot verstand en zyne strenge regtveerdigheid. Zeer ervaren in de wetenschap der wetten, begaefd met eene schranderheid overeenstemmig met zyne liefde tot de studie, onvermoeibaer in het uitoefenen zyner pligten, deze regter was het orakel van het gezelschap en de eer zyner provintie.

Uitwendiglyk gelukkig door de openbare achting, was hy het inwendiglyk door zyne eigene deugden en door deze zyns huisgezins. Eene vrouw die hem teederlyk beminde had hem twee kinderen gegeven, Karel en Adelaide; de eene was bestemd om later de deugden en de wetenschappen van zynen vader doen te voorschyn komen; de andere was alreeds aen hare moeder gelyk in bevalligheid en goedheid.

Mynheer de La Faluère leefde geern in de eenzaemheid. Hy was in het geheel niet voor de vermaken der wereld; nogtans uit gedienstigheid voor zyne vrouw, kon hy als eene noodzakelykheid onderstaen wat zoo veel anderen zoeken als vermaek. Hy ging in de wereld en deed zich geweld aen om lieftallig te wezen. Dan keerde hy weder met vermaek naer de eenzaemheid waer hy meer vreugd vond dan in de wereld.

Eens had hy beloofd van mevrouw de La Faluère naer een bal te geleiden; hy wilde van zyn woord zyn.

M. de La Faluère was belast door zyn gezelschap een verslag te maken over eene te belangryke pleitzaek. Zy bestond in een erfdeel van twintig duizend ponden rente die betwist wierd door twee bloedverwanten. De eene was een ryke vreemde koopman, die tot Reunen gekomen was voor dit geding, en die zich vleide van aen zyne regters te gebieden, wyl hy iedereens oogen deed schemeren door den glans zyner pracht. De andere was eene oude weduwe, zoo vreesachtig dat zy den regter niet had durven gaen spreken, en zoo arm, dat het verlies van dit geding hare dochter zonder huwelyks-goed en haren ouderdom zonder brood liet.

Indien het toegelaten was aen eenen regter van eenen wensch te maken, had M. de La Faluère den goeden uitslag gegund aen de weduwe. Hy had geheel deze zaek met zorg bestudeerd, al de noodige geschriften hadden hem besteld geweest, en 's anderdaegs moest hy zyn verslag aflezen.

Denkende op de belangryke pligt die hy te vervullen had, stond hy op het punt om aen het bal te verzaken. Dit gedacht bleef hem langen tyd by; het scheen hem dat deze kostelyke uren des nachts, die hem de tevredenheid zouden wegnemen, vereischt waren door de pligt; dat het beter was den nacht over te brengen in eene zaek te studeren waervan het lot eens huisgezins afhing, dan deel te nemen in eene woelige vreugd, die hem baloorde makende, tot aen het hert niet ging. Gedurende dat hy met deze gedachten bezig was kwam mevrouw de La Faluère in zyne kamer, gereed om naer het bal te gaen en verlangende naer het vermaek dat zy ging genieten. Hy wilde hare vreugd niet stooren, hy verjoeg een lastig leedwezen, en maekte zich gereed om met haer uit te gaen.

Nogtans het verslag welk hy 's anderdaegs in het hof moest aflezen was nauwelyks begonnen. Hy riep tot hem eenen ouden regtsgeleerde die hem somtyds voor sekretaris diende, en die door zyne eerlykheid zoo wel als door zyne bekwaemheid veel betrouwen verdiende. Hy gaf hem al de geschriften der pleitzaek, legde ze hem uit, toonde hem al de boeken die hy moest onderzoeken, betrouwde hem het begin van het verslag, en verzocht hem het te voltrekken.

« Ik zal den nacht overbrengen voor myne vrouw, zeide hy hem; gy, myn vriend, breng den nacht over voor my. By myne terugkomst zal ik u wedervinden, gy zult my uw werk in handen geven; en morgen, gelyk de gaei der fabel, zal ik my naer het paleis begeven my versierende met uwe vederen. »

Verheugd over deze vriendelyke kluchtigheid van zynen meester, de oude regtsgeleerde grimlachtte, het geen hem niet dikwyls voor viel, en stelde zich aen het werk.

Gedurende het bal, M. de La Faluère verdroot zich niet, want zyne vrouw was gelukkig; maer het gedacht der pleitzaek kwam hem twee of driemael tergen. Ziende dit gewoel van volk, zoo schitterend en zoo geestig, dansende in deze vergulde zalen, bewonderende deze pracht van diamanten, van bloemen, van vreugd, dacht hy aen de arme weduwe, die, in hare nederige wooning, den dag van morgen met angst afwachtte.

Dit gedacht stoorde hem een weinig.

« Ik zou misschien beter gedaen hebben, zeide hy tot zich zelven, van myn verslag voor morgen te eindigen. Indien myne sekretaris eenige omstandigheden vergeet, indien hy de zaek met dezelfde oog niet aenziet als ik, indien hy in slaep valt of eenige stukken verliest !!! » . . . . . .

Hy ontmoette den ryken vreemde koopman, die den meester speelde, en die te voren de vreugd genot van eenen overwinnaer. Deze man kwam by M. de La Faluère zyn hof maken; het woord hof is hier niet te veel gezeid; want nooit hoveling is voor zynen Koning gekomen met een ootmoediger noch eerbiediger gelaet. Hy wist dat M. de La Faluère zyn verslaggever was, en zag in hem den meester van zyn lot. De regter ontving hem zeer droog en ging weg.

« Ik zal welhaest vertrekken, zeide hy, ik zal myn man helpen het werk voleindigen. »

Zoo gepeisd zoo gedaen. Maer voor mevrouw de La Faluère komende om haer te verzoeken om te vertrekken, zag hy haer zoo bly, zoo wel gezind, dat hy het voor een schelmstuk zou aenzien hebben haer geluk af te nemen; hy kon hetzelf in zyn hert niet vinden haer de begeerte uit te